

ĐẠI ĐẠO TAM KỶ PHỔ ĐỘ

Tòa Thánh-Tây Ninh

TÍNH CHẤT HIỆP THIÊN Ý VÀ TÂM QUAN TRỌNG CỦA CẦU CƠ-CHẤP BÚT

Khai Tâm Quách Minh Chương

Tài liệu lưu hành nội bộ (2022)

Khai Tâm Quách Minh Chương

Tòa Thánh Tây Ninh

Khai Tâm Quách Minh Chương

TÍNH CHẤT HIỆP THIÊN Ý VÀ TÂM QUAN TRỌNG CỦA CẦU CƠ-CHẤP BÚT

Hiệp thiên ý là những việc chi phù hợp với ý Trời, thuận tòng thiên lý, những tính chất đã định như một quy luật tồn tại trong guồng máy tạo đoạn càn khôn vũ trụ. Những điều chi trái với thiên lý được coi là nghịch thiên ý.

*“Thiên ý nếu không cho sống thác,
Cũng như buồm thuận gió đưa hơi”*
[Thiên Thai Kiến Diện]

Cầu cơ và chấp bút là hình thức thông công giữa hai thế giới hữu-vô. Thánh điển của các Đấng Thiêng Liêng sẽ làm tương đắc với đồng tử, tức là tay đồng tử sẽ viết ra bài giảng dạy của các Đấng. Dầu cầu cơ hay chấp bút, đều cần một vị đồng tử. Do vậy, Đồng tử trở nên quan trọng trong phép thông công này.

Đức Chí Tôn từng dạy rằng đồng tử là tướng soái của Thầy mà truyền đạo trong thiên hạ. Đồng tử phò cơ chấp bút phải là Chức Sắc Thiên Phong trường chay, tuyệt dục, được tuyển chọn trong hàng ngũ có đạo hạnh cao.

*“Cao Đài Thượng Đế lập ra,
Do Ngài **chấp bút** xây tòa Thiên lương”*

[*Thiên Liêng Hằng Sống*]

Chấp bút hay cầu cơ cũng đòi hỏi một **đồng tử** với một chơn thần trong sạch, tinh tấn mới có thể dùng làm phương tiện cho các Đấng truyền dạy. Vì vậy, chơn thần của đồng tử là yếu tố căn bản, quan trọng nhất trong việc cầu cơ hay chấp bút. Đối với đồng tử, chia làm hai loại là đồng tử mê và đồng tử tỉnh. Từ đó, sẽ tạo thành hai phương thức thông công khác nhau, cũng có thể đem lại hai kết quả khác nhau. Sự khác nhau ấy luôn luôn phụ thuộc vào sự trong sạch của đồng của đồng tử. Bài thánh giáo sẽ theo đó mà đạt được tỷ lệ kết quả trúng Thánh ý.

Đồng tử tỉnh là hình thức chấp bút hay cầu cơ mà chơn thần của đồng tử trọn xuất ra khỏi thể xác, tiếp diễn dạy của các Đấng Thiên Liêng. Các Đấng truyền dạy xong thì chơn thần của đồng tử tự viết ra mà thành bài cơ. Trong trường hợp này, chơn thần của đồng tử đóng vai trò rất quan trọng vì lời dạy có trúng thánh ý hay không, phụ tùy vào chơn thần ấy. Thánh huấn ấy là sự kết hợp giữa điển ý của Thiên Liêng và cách diễn đạt của đồng tử. Một phần do điển Thiên Liêng, một phần do điển của đồng tử. Nên, “phần” thuộc đồng tử là việc chi phối, tác động đến bài Thánh Giáo.

Khác với loại hình trên, đồng tử mê là thể thức mà chơn thần xuất ra khỏi thể xác hoàn toàn, sự điều động tay viết ra lời dạy hoàn toàn điều do Thánh ý của các Đấng Thiên Liêng. Tuy nhiên theo Thánh

Giáo dạy của Đức Chí Tôn, Chơn Thần của đồng tử vẫn được dạy viết ra chữ để viết thành bài cơ.

Phương cách tiếp diện quyền năng cõi vô hình đã có từ lâu trên thế giới. Ở Việt Nam, duy phong trào cầu cơ chấp bút mới bắt đầu nở rộ thời kỳ tiền bán thế kỷ thứ 21. Mục đích quan trọng hầu như để xin thuốc trị bệnh, hỏi quốc sự hoặc thi đàm qua lại nhằm thỏa mãn tính hiếu kỳ, cũng như trau học văn chương, thi họa đối ẩm cùng nhau.

Đến năm 1925 trong giai đoạn tiền phôi thai của đạo Cao Đài, những chư Thiên Mạng cũng không ngoài những mục đích ấy. Nhưng có ngờ đâu, những dấu chân hội đàm ấy lại là những cột mốc quan trọng, đánh dấu nền sử đạo. Điều ấy càng chứng minh, Đức Thượng Đế cùng các Đấng Thiêng Liêng đã đến thế gian, khởi sự gom góp các bậc, lập nên nền Đại Đạo Tam Kỳ Phổ Độ.

Sự sáng lập nền Đại Đạo đã thể hiện con người hoàn toàn do sự hiệp Thiên ý để thực thi sứ mạng khai sáng mỗi chơn giáo. Từ đó, việc cầu cơ, chấp bút đã đóng một vai trò quan trọng trong việc tuân thủ sự truyền dạy của Đức Chí Tôn, các Đấng Thiêng Liêng. Hội Thánh cũng đã quy định chặt chẽ những điều yêu mật xung quanh trách nhiệm của nghi thức cầu cơ, chấp bút để trúng Thánh ý.

Nếu cơ quan đồng tử không trọn lành, nếu không có những quy định cần yếu về việc cầu cơ,

chấp bút, tà cơ-tiên cơ khó định thật giả. Sự hiệp Thiên ý là một tính chất quan trọng trong mỗi Đại Đạo Tam Kỳ Phổ Độ từ lúc hình thành và phát triển. Thật vậy, lịch sử đã chứng minh sự bất tuân trong nguyên tắc cầu cơ của Thánh Huấn truyền dạy và luật của Hội Thánh ban hành, nên có nhiều hiện tượng đã đi vào dòng sử khó phai nhạt.

Chi phái đạo Cao Đài là một hệ lụy, một kết quả đau thảm cho Thánh Thể Đức Chí Tôn. Nếu trọn tuân theo lời giáo huấn của Đức Chí Tôn và Hội Thánh, có lẽ không có sự việc đó, và tuân thủ chính là hiệp Thiên ý, không trái với lời dạy thiêng liêng. Đó chính là những đàn cơ nghiêm khiết, đàn Tiên cơ. Còn không tòng, đó là những tà cơ.

Có những yêu cầu khắt khe đối với đồng tử trước khi thủ cơ hay chấp bút. Một là phải có chơn thần trong sạch, trường chay giữ giới, xông hương, khử trược trước khi tham dự đàn cơ, để có thể tiếp điểm trọn vẹn các luồng điện Thiêng Liêng truyền dạy. Thứ hai, đàn cơ phải thanh tịnh, tinh khiết, nghiêm trang, tránh sự lộn xộn, xô xao, e mất thanh nghiêm mà thất lễ, các Đấng không giáng hoặc làm ảnh hưởng để chơn thần của đồng tử phò loan, làm cho Thánh Giáo không trọn lành như lời giáo huấn mà các Đấng muốn truyền dạy. Thứ ba, chi chi phải có quyền Bát Quái Đài mới được phép cầu cơ hoặc tuân thủ theo quy định của cơ quan đồng tử từ Hội Thánh Đại Đạo Tam Kỳ Phổ Độ.

“Thầy lấy làm đẹp lòng mà trông thấy bước đường các con đã sớm cải-sửa, để chung lo vun đắp nền Đạo”.

Hiệp Thiên ý tức sẽ làm đẹp lòng Đức Đại Từ Phụ. Hễ từng lời thánh giáo, con đường của chúng ta sớm sẽ được cải sửa ngày càng thiện lành. Ước ao của Đức Đại Từ Bi là mong muốn chúng sanh được cứu vớt khỏi màu đau thảm. Đại Đạo lại là một con đường để đưa nhơn sanh ra khỏi chốn khổ nhọc. Vì vậy, tính chất chung lo, hiệp tâm, đồng sức lo cho cơ quan phổ độ là việc làm luôn hiệp với ý Trời.

Muốn chung lo nghiệp đạo, nhưng tâm chẳng sửa, trí không thông, còn chất chứa nhiều nét phàm, thì điều mong muốn ấy chẳng dụng nơi đâu. Ngược lại, người trí, người tâm định những chẳng chịu chung lo cho sự nghiệp lập giáo, hoằng dương chánh pháp đạo Trời, thì cũng chẳng do theo nơi Thánh ý mong muốn.

“Các con cũng tự biết rằng: Sự hành-tàng nào về Đạo, mà vừa lòng trong cả chư Chức-Sắc và chư Tín-đồ, ấy là hiệp thiên-ý”.

Cơ đồ đạo nghiệp đã được bàn tay diu dẫn của các Đấng, dụng tính chất Thiên-Nhân hiệp nhất để khai sáng. Dầu vậy, mọi cử chỉ, uyển chuyển, sắp xếp, lo cho nền đạo phải do Hội Thánh, chư Chức Sắc và toàn thể tín đồ chung lo. Hội Thánh là Thánh Thể chịu trách nhiệm điều hành mỗi đạo. Nhưng phải phù hợp,

lưỡng toàn, đẹp vẻ cho cả nền đạo. Hành tàng ấy mới hợp với Thiên ý.

Vô tình hay cố ý gây chia rẽ, mất đoàn kết, không trọn vẹn tuân thủ lời dạy của Đức Chí Tôn, tức nhiên sẽ chẳng làm hài hòa trong nền đạo, không đem đến sự hiệp hội, chung vui, không đẹp dạ, đẹp lòng của Đức Đại Từ Bi. Như thế, đó là chẳng hiệp cùng Thiên ý.

Người đệ tử Cao Đài hôm nay không còn phận được sự phó thác sáng lập đạo nhưng đó mang trách nhiệm bảo tồn giáo pháp. Điều chi trùng với luật pháp đã lập, trùng với thánh ý, chơn truyền đạo thì hiệp lòng với Thiên ý. Điều chi nghịch chơn truyền, ấy là hành tàng thi thố phận sự trong nền đạo chưa trùng.

“Còn điều nào mà phân nhiều Môn-đệ của Thầy chẳng khứng chịu theo, ấy là bất hiệp thiên-ý đó”.

Đức Chí Tôn đã dạy rất rõ ràng rằng điều không biểu quyết, đồng tình của đại đa số môn đệ là dấu hiệu của bất hiệp thiên ý. Hợp lòng nhân, tức hợp lòng Trời. Dấu chỉ ấy sẽ giúp chúng ta chấn chỉnh lại phương pháp sống, cách thức hành đạo, cử chỉ hay các phép tương giao trong nền đạo. Nếu chỉ vì lòng cá nhân, lướt qua các điều không hài lòng của đại bộ phận, ấy phải làm cho con đường hành đạo của mình phải thất phận, thất trách, chịu lỗi trước luật đạo, trước Đức Chí Tôn.

“Đạo một ngày một nên, bước đường của các con một ngày một thêm trở-gay khó-nhọc, nhưng nếu các con chẳng dụng quyền hơn dụng đức, biết thương sanh-chúng hơn thân mình, vì Đạo hơn vì danh-vọng theo thói đời, thì các con thế nào cũng được vững con đường mà đi cho cùng bước Đạo”.

Chức Sắc lãnh trách nhiệm khai đạo đã phải lướt dậm, tuông bờ, gánh bao nhiêu điều khổ nhọc trên hành trình khai sáng đạo. Để mỗi đạo thành hình, chư Thiên Phong đã chịu gay trở, nào phải khổ tinh thần, trí não, nào phải chịu sưng pha thân xác cùng thời gian, nào xử trí đối nội, nào đối ngoại, nào thử thách khảo đảo của quỷ vương.

Các bậc ấy đã có thể thắng đặng mọi điều chướng ngại, chẳng dụng quyền hơn dụng đức, lại biết thương yêu hơn sanh hơn thân mình, đặt trách nhiệm của thân trước Hội Thánh, bỏ qua danh vọng thế thường. Vì vậy, nền đạo đã có thể tượng hình hoàn hảo.

Chúng ta, những người sĩ tử hậu học lấy gương ấy mà trau thân, đem mình phụng sự cho giáo pháp Đại Đạo; cũng phải dẹp bỏ thói thường tình, biết trau tria đức hạnh hơn là quyền, biết trách nhiệm người đệ tử Cao Đài trước luật pháp đạo, biết trọng bạn đồng sanh như thân mình, mới mong tô vẽ nền đạo và giữ vững nền giáo pháp càng sáng, càng bước qua những lối gai chông, có thể bảo tồn chánh pháp trong mỗi chặng đường khó khăn.

“Đời cũng vậy, mà Đạo cũng vậy, hễ chức danh cao, quyền lớn, bậc quý phẩm Tiên, thì phải dày chịu gian-nguy, nặng đeo sầu-thảm”.

Ngoài đời, nếu chức phận càng cao, trách nhiệm càng lớn, phần thưởng theo ấy cũng dày. Người môn đệ Cao Đài cũng vậy, hễ đeo phẩm càng cao, trách nhiệm trước Hội Thánh càng lớn, phải chịu lắm gian truân, nhọc nhằn, gánh vác trọng trách khai đạo, hướng đạo, phổ đạo để cứu vớt sanh linh.

Đường càng gian nguy, đeo nét sầu thảm cho muôn người nhiều, đem lại hạnh phúc cho đạo thì phẩm giá trước Hội Thánh và Thiêng Liêng đạt được cao trọng. Xưa nay, chưa có một bậc phẩm thiêng liêng nào đặng an nhàn cõi vô vi mà không gánh khổ cho thế gian. Các vị giáo chủ tôn giáo cũng đã từng trải qua những khổ lao, chịu hy sinh mảnh thân hình, mong đem lại nguồn hạnh phúc cho chúng sinh, mới trở thành bậc giáo chủ của muôn đời.

“Các con hãy suy đó mà gìn tròn phẩm-hạnh, vẹn giữ bước đường, chậm-rãi từ năm từ hồi, thì tự-nhiên được lương-tâm yên-tĩnh”.

Có khổ hạnh mới trui rèn tâm tánh, có gai go mới đặng chí thánh, mới giữ tròn trách nhiệm. Tròn trách nhiệm thì đặng vững bước đường đi, ngày qua, tháng lại, mọi khó khăn cũng dần tan biến, bước hành trình cũng lần lần bước qua nẻo chông chênh, bước đến nơi an tịnh.

Nếu trách nhiệm cao, nhưng không vẹn tròn
bổn phận, không vượt qua gian nguy, thử thách, hành
trình chẳng xong, chẳng mong hưởng được hạnh phúc
của đạo vị, lại chịu thất phận trước quyền thiên điều,
làm buồn lòng Đức Đại Từ Phụ.

*“Còn những đũa choáng phẩm ham quyền,
cũng có lúc gặp điều hành-phạt Thiên-liêng, mà nêu
gương cho đoàn sau soi lấy”.*

Người môn đệ ham quyền, trọng phẩm hơn
trọng đức, chẳng vì sự nghiệp Đại Đạo, không vì giáo
pháp, không vì nét khổ của nhơn sanh mà tận tâm thì
hình phạt không tránh khỏi, làm như danh nền đạo,
treo một tấm gương xấu muôn đời. Nếu chác phẩm,
cầu danh, tham quyền, cố vị, tốt nhất đừng bước chân
vào cửa đạo. Vì như thế, tội chất nặng nề hơn.

Người đệ tử Cao Đài theo lời ấy mà tự răn lòng.
Dầu không tước phẩm, cũng phải theo chơn giáo, theo
nét thánh giáo truyền ngôn để lại để làm vẹn vẻ bước
đường của chúng ta. Bằng chẳng để ý, đem danh-lợi-
quyền choáng chỗ, toan bờ, lướt bụi, lũng vào chiếc
áo đạo, tức trở nên mờ ám, chắc chắn tội lỗi cũng
không sao né tránh. Ba mươi sáu từ minh thệ vẫn treo
trước cửa Thiên Liêng, chẳng một ai có thể giấu
mình qua luật công bình thiên đạo.

*“Các con đã từng nghe lời Thầy khuyên nhủ về
chuyện ngừa cơ-bút, thế mà một phần chẳng chịu sửa*

cải đường ngay cho khỏi lâm vào nẻo tà-mị, đã vi lệnh Thầy mà diu-dắt các con lạc bước”.

Thánh Giáo Đức Chí Tôn đã dạy về tà cơ và tiên cơ. Người trần khó biện phân thiệt giả, duy chỉ tuân lệnh lời dạy Thiêng Liêng mới mong phân lọc chánh-tà trong cơ bút. Tam Thập Lục Động vốn đã giả làm Tam Thập Lục Thiên, danh chư Thần, Thánh, Tiên Phật và cả Đức Chí Tôn, Đức Phật Mẫu đã bị đánh tráo do lòng dục vọng của con người vương lầy.

Cầu cơ, chấp bút là một việc hệ trọng. Nếu chẳng để ý ngăn ngừa, ma đưa đường, quỷ dẫn lối là lẽ đương nhiên. Chúng diu dắt chúng ta vào chốn hang sâu, rừng thẳm, lạc bước Đức Chí Tôn. Ngày nay, sự việc ấy đã xảy ra và đem lại một hệ lụy lớn đối với nền đạo Cao Đài.

Người môn đệ cũng vì quyền, vì danh, trọng quyền, trọng phẩm hơn trọng đức, mới tạo ra các hành tàng đáng tiếc xảy ra trong dòng lịch sử. Tự chuyên quyền, tách khỏi hàng ngũ Thánh Thể, tự tổ chức cầu cơ, chấp bút, bao nhiêu Chơn Truyền bị tráo đổi một cách nghiêm nhiên. Và con người coi cơ bút ấy là một mệnh lệnh thiêng liêng. Cứ thế, dòng chảy bất tận, thế cuộc tạo màu vẽ bức tranh Đại Đạo chứa nhiều nét thắm.

Người đệ tử Cao Đài yêu dấu là người môn đệ biết theo giáo pháp, trân trọng lời vàng, tiếng ngọc của Thánh Ngôn để làm hành trang bước tới, đem các

dữ kiện lịch sử cũ làm gương cho con đường mình đi. Điều ấy mới mong khỏi bước qua vết xe cũ đổ nát, làm cho nền đạo do theo ấy mà phân tách manh mún, chia năm, chia bảy, làm Thánh Thể phải bị yếu ớt, không còn giữ tính chất hiệp thiên ý.

“Thầy cũng đại lụy mà ngó xem một phần môn-đệ xứng-đáng của Thầy phải sa vào vực-thẳm. Các con nên ghi nhớ mà coi chừng đường lối sau này”.

Hễ tuân thủ theo Thánh ý thiêng liêng, từng luật lệ và lời căn dặn, có thể phòng tránh được con đường sa vào vực thẳm. Tiên cơ là đàn cơ được tổ chức theo luật định, tức là trúng thánh ý, có thể tiếp nhận lời giáo huấn chân thật từ các Đấng thiêng liêng. Tà cơ đem lại lời ngon, tiếng ngọt mà làm xa mỗi chánh giáo, làm đường lạc lối theo mỗi thơm của ma quỷ giả các Đấng.

Một số môn đệ được Đức Đại Từ Phụ yêu dấu, xứng đáng tin cậy, phó thác trách nhiệm, sứ mạng trọng đại, nhưng cũng vì chẳng tuân thủ theo câu cơ, chấp bút, đã phải lâm vào con đường tà mị, chón vực thẳm, hang sâu, xa dần ánh sáng chơn đạo. Điều ấy đã làm cho Thánh Thể phải chịu nhiều phân tán, mất mát đi người gánh vác, làm Đức Đại Từ Bi phải đại lụy.

“Đường lối sau này” không riêng chặng đường nào, giai đoạn nào mà là cho toàn thể người đệ tử Cao Đài. Lời dạy về việc ngừa phòng tà cơ và thánh cơ đã rõ, duy người đạo chỉ tuân theo luật câu cơ của Hội

Thánh Đại Đạo mà thôi. Ngoài ra, tất cả các đàn cơ, chấp bút đi ngoài đại thể Cao Đài, được xem như không phải là đàn cơ chính thống, chúng ta xem đó là một đàn cơ không phải lời truyền dạy từ quyền năng Bát Quái Đài.

Cơ bút muốn thành tựu, duy phải được điển thiêng liêng giáng ban và sự tương hội đúng, đáp ứng tiêu chuẩn theo lời chỉ dạy. Như thế ấy mới có được những bài giáo huấn đúng theo đạo Cao Đài. Những đàn cơ không chánh thống, đi ngoài cơ chế chánh trị đạo Cao Đài, hoàn toàn không được chấp nhận.

Chúng ta cũng có thể thấy được tầm quan trọng của việc thủ cơ chấp bút mang tính hệ trọng như thế nào trong Đại Đạo. Cơ bút có thể hình thành nên đạo, tức nhiên chính cơ bút cũng có thể phá đạo được, có thể đưa người môn đệ từ cửa chánh sang cửa mê, từ cửa thánh sang cửa tà.

Đạo Cao Đài ngày hôm nay đã chứa những điều phân rã cũng do nơi cơ bút thiệt-giả, từ sự bất tuân mạng lệnh, không màng đến lời thánh giáo của Đức Chí Tôn. Ấy cũng do sự không **hiệp thiên ý**, trái chơn truyền, nghịch mạng, không hòa ái, không tương hiệp, chẳng gìn mối thân ái, chung vai đâu cật để lo gánh đạo của Đức Chí Tôn.

“Thầy đã chỉ rõ quanh-cò, thì khá liệu chừng mà bước tới, tâm bền dạ vững, kính mến Thầy, là yêu-dấu Thầy đó, nên nghe à”.

Nẻo quanh co, đường sỏi quấy đều được nhắc nhở, khuyên dạy rõ ràng. Hễ nhập môn cầu đạo thì một lòng, một dạ, bền tâm, vững chí bước thẳng một đường đi tới, chẳng nên sai Thánh ý, làm sai chơn truyền thánh huấn, mà phải đồng tâm hiệp lực, kính Thầy, yêu đạo làm trọn phận sự người môn đệ.

“Từ nay, nên liệu chừng nhau mà điều-đình gánh Đạo, điều nào mà theo Tân-luật, do Thánh-ý, hiệp lòng chơn đạo-hữu, bỏ-ích cho nền Đạo thì các con nên thung-dung liệu nhau mà thi-hành, chẳng cần phải đợi câu hỏi”.

Luật đạo là một bộ thiên điều tại thế, tất cả mọi người đệ tử Cao Đài phải giữ khuôn phép hành đạo. Bất cứ điều chi đi ngoài luật pháp đạo, chắc chắn sẽ trái với thánh ý thiêng liêng, chẳng bao giờ hiệp với lòng Trời. Những hành tàng do theo sự hiệp đồng của đại thể chung tất sẽ bỏ ích cho nền Cao Đài.

“Các con được tin-cậy nhau, dìu-dắt nhau, nâng- đỡ nhau, mà phải hết sự hiềm-nghi nhau theo thể-tình, ấy là các con hiến cho Thầy một sự vui-vẻ, lớn-lao hơn hết đó”.

Để thực hiện trách nhiệm lớn đôi với nền đại nghiệp, người môn đệ phải thực hiện trọn vẹn hiệp thiên ý, tức là dìu dắt nhau, nâng đỡ nhau, gạt bỏ mọi sự thể tình, đối đãi nhau như anh em, thuận hòa, vui vẻ. Chẳng những trọn vẹn trách nhiệm mà còn là một lễ hiến quý giá đối với Đức Đại Từ Phụ.

Bước đường càng gai trở, càng phải hiệp tâm, chung ý, phải nâng đỡ nhau mọi nẻo đường gian khó. Càng biết trọng đạo, trọng Thầy, phải càng trọng luật đạo, càng xem trách nhiệm lớn lao trước đại nghiệp Đại Đạo, càng trọng đạo đức hơn trọng phẩm vị mình. Người tín đồ cũng thế, hễ biết đạo quý trọng thì phải gắng tròn phận sự, đem thân mình làm một phần tử đáng giá trị của đạo. Như thế ấy mới xứng đáng một người đệ tử Cao Đài. Rồi dần dà bước tới, từ năm từ hồi cũng đi tới nơi mà chúng ta hằng mơ vọng.

“Còn kẻ phản bạn trở lòng, luật Thiên-điều cũng có buổi trừng-răn cách xứng-đáng vậy”.

Tùng luật pháp đạo, lấy luật thương yêu, quyền công chánh đối đãi nhau, hợp lòng của toàn thể chư môn đệ thì hành trình càng cao, nét đạo càng ướm mùi thánh chất. Còn nếu phản đạo, phản Thầy, cư xử nghịch thù nhau, trở lòng, thay dạ, Thánh Thần biên chép, luật Thiên điều chẳng bỏ sót một ai.

“Thầy cấm từ đây chẳng nên lập-lĩnh cầu-cơ hay chấp-bút chi, vì là một sự hại lớn-lao cho Đạo. Đả phá đức tín-ngưỡng của chúng-sanh, lại làm cho nhơn-sanh bị nhơ-trược”.

Đức Chí Tôn đã cấm ngặt việc cầu cơ, chấp bút không theo luật đạo. Cái hại của cơ bút rất lớn lao, tạo thành một khối thảm khổ cho nền đạo nếu chẳng tuân thủ theo lời dạy. Cơ bút sẽ đả phá đức tin của toàn thể môn đệ, cũng gieo vào lòng chúng sanh một khối nhơ.

Cơ bút cũng có thể đem người đệ tử Cao Đài đến một ngã rẽ mới, tách lối, chia đường, làm nên đạo phải vì thế mà phân rã, manh mún.

Thực tiễn của đạo đã tạo thành nhiều Hội Thánh, nhiều phái, nhiều chi cũng do nơi bất tuân lời Thánh Giáo, chia phe, phân phái, tín ngưỡng bị đả phá. Chính vì lẽ đó, để ngăn ngừa sự tái diễn và phân định chánh tà, Đức Lý Giáo Tông và Đức Hộ Pháp đã ban hành Đạo Nghị Định thứ 08, ra đời rằm tháng 07 năm Giáp Tuất, bao gồm hai điều quan trọng.

“ĐẠO NGHỊ ĐỊNH THỨ TÁM

Chiếu y Pháp Chánh Truyền Cứu Trùng Đài và Hiệp Thiên Đài.

Chiếu y các Thánh Giáo của Chí Tôn.

Nghĩ vì Đạo duy có một.

NGHỊ ĐỊNH

Điều thứ nhất: - Những Chi Phái nào do bởi Đại Đạo Tam Kỳ Phổ Độ làm gốc lập thành mà không do nơi mạng lệnh Hội Thánh, thì cả chúng sanh chẳng đặng nhìn nhận là của Chí Tôn và phải định quyết là Bàng Môn Tả Đạo.

Điều thứ hai: - Các Tôn giáo xin nhập môn vào mới Chơn truyền phải có đủ Quyền Vạn Linh và Quyền Chí Tôn công nhận”.

Như thế ấy, chúng ta cũng đủ thấy rằng mức độ quan trọng của cơ bút đối với nền đạo Cao Đài. Điều đó có thể tác động trực tiếp đến sự vĩnh tồn hoặc suy giảm tùy theo hành tàng của mỗi người đệ tử trong nền đạo.

“Thầy cũng lấy từ-bi dung cho, bằng tái-phạm sẽ bị Tòa Tam-giáo trục-xuất. Con nên biết, cứ ai lo phàn nấy, đừng lỗi phàn-sự thì được thanh-lặng yên-vui. Các con khá lưu-tâm”.

Sự vi phạm ấy có thể đi đến hình thức cao nhất là bị Tòa Tam Giáo trục xuất khỏi nền đạo. Cầu cơ chấp bút vốn luôn giữ tính chất quan trọng. Chẳng nên lỗi phàn sự, ai nấy lo trách nhiệm mình, chẳng nên lỗi cùng luật pháp Đại Đạo. Điều ấy sẽ làm vui lòng, đẹp dạ Đức Chí Tôn. Chúng ta cũng có thể làm trọn vẹn tính chất **hiệp Thiên ý**. Con đường của người đệ tử Cao Đài cũng đẹp đẽ, dần theo lối mòn, đi đến cảnh thanh lặng, yên vui, hưởng cảnh rừng xanh, nước biếc, nước chảy, tòng đưa, vui hưởng mùi đạo Trời trong buổi chung cuộc.

Đạo Cao Đài đã phát vẽ lên bức tranh hiệp thiên ý, không phải duy nhân, không phải duy thiên mà là sự lưỡng toàn của hai vô vi và hữu hình tương hợp, đạt cơ quy nhất, tạo dựng nền giáo pháp Đại Đạo. Nếu “duy nhân”, tất con người sẽ rất có thể rơi vào trạng thái như Nhứt Kỳ Phổ Độ và Nhị Kỳ Phổ Độ, tức dễ làm cho chánh pháp sa vào thất pháp, không trúng Thiên thơ. Nếu “duy thiên” không mà

không có cơ quan hữu hình thì cũng chẳng làm nên “cơ quan tương đắc”.

Chính vì thế, hữu hình nhờ vào quyền năng dẫn dắt vô vi, chẳng sai đường, lạc lối. Vô vi nhờ vào hữu hình để “**thế thiên hành hóa**”, cảm cờ cứu khổ cho toàn nhơn loại. Hội Thánh Đại Đạo đã được trao quyền Chí Tôn tại thế. Điều ấy nhờ vào một phần vô vi, một phần hữu hình mới tròn quyền năng cao cả ấy, dẫn dắt nhơn sanh đi trong vòng tấn hóa, độ rỗi chúng sanh.

Phương pháp lập giáo ấy chưa hề có trong cổ giáo. Đức Chí Tôn Ngọc Hoàng Thượng Đế muốn gieo hạt thánh cốc, một yển sáng phương đông này, giao cho Việt Nam cầm gốc để sanh sôi, đơm hoa kết trái, gieo rải hoàn cầu hầu cho cả muôn dân hưởng ân hồng thiêng liêng thời mạt phát, thọ hương thơm Đại Đạo, nương thuyền Bát Nhã qua bờ giác ngộ.

“Hiệp thiên ý” tức nhiên Hội Thánh và toàn môn đệ Cao Đài phải nhất nhất tuân thủ luật pháp Đại Đạo. Chơn truyền của Đạo do Đức Chí Tôn cầm giữ tránh thất pháp, nhưng muốn đăng kết bông, đơm trái, mọi người đệ tử Cao Đài phải là phần tử đi trong khuôn khổ, mực thước giáo luật ấy, mới mong chánh pháp chơn truyền thi thố phận sự cứu cánh thiêng liêng.

“Nhơn hư, đạo bất hư” nghĩa là đạo Trời Đất vĩnh sanh, bất biến, có chẳng hư do người làm sai. Đại

Đạo đã có luật pháp, là khuôn vàng, thước ngọc định con đường đạo cho chúng ta. Nếu không gìn giữ giáo pháp, chẳng tuân kỷ pháp chánh, coi như chánh pháp hẵn còn mà con đường ta đi lệch, cõi thăng không mong, còn có thể chịu tội trước lời minh thệ khi vào đạo.

Có nơi khuôn linh Đại Đạo, mới giữ được nếp sống trọn luật, thực hiện được tính “hiệp Thiên ý”. Các Đấng cầm quyền cao trọng nơi thiêng liêng, lập giáo, ban bố luật pháp, tức là Thiên Luật nơi cửa Cao Đài. Thi hành không đúng giáo pháp là chối bỏ con đường minh chánh, chối bỏ luật ấy, cũng như tự chúng ta đào hố chôn mình. Thà rằng đừng nhập môn cầu đạo, hơn là vào đạo rồi làm rối rắm chơn giáo.

Chúng ta hẵn còn nắm rõ, chi chi cũng do nơi cơ bút thiêng liêng giáo hóa, un đúc, dạy dỗ, chỉ đường, soi lối, như một ngọn tâm đấng thường chiếu cho nên Đại Đạo để hoàn thành giáo luật Cao Đài, thăng thưởng, Thiên Phong, ban sắc lệnh, bao nhiêu lời thánh truyền từ thiêng liêng giáng ban mới tạo thành chơn tướng.

Hội Thánh và toàn thể người môn đệ Cao Đài như đê nhút xác thân và chơn thần đối với thiêng liêng. Còn sự cầm quyền định đạo của Tạo Hóa là chơn linh, dẫn dắt chơn thần và thể xác cho trùng với cơ quan Đại Đạo của Đấng Đại Từ Phụ. Dầu cho chơn thần có sáng trong cõi nào, cũng không rõ thấu huyền diệu thiên cơ, chẳng gìn đặng thể xác đi trùng pháp.

Còn quyền định đạo, là chơn linh cũng cần có thể xác và chơn thần để gây dựng, mượn thể tướng để gieo ánh đạo, giục cờ cứu khổ, dựng trống Lôi Âm, khua chuông Bạch Ngọc, cầm phướn chiêu hồn sanh chúng. Điều này cũng như Đức Lý Giáo Tông sở cậy nơi Đức Hộ Pháp nắm quyền Giáo Tông hữu hình, mới nên đạo trọn mỹ.

Theo thể ấy, chi chi trong cửa đạo Cao Đài được các Đấng lập và Hội Thánh với quyền Chí Tôn tại thế vốn dĩ là Thiên Luật, một chơn luật thực hiện sứ mạng phổ độ, làm cho nền đạo hướng đến nền thể đạo đại đồng và thiên đạo giải thoát. Nếu một ai đó, cố tình hay vô ý đi ngược lại chơn tướng Đại Đạo, tức nhiên tự mình chối bỏ nền đạo, chẳng xứng đáng phần tử của Đại Đạo.

Cầu cơ và chấp bút cũng nằm trong chơn tướng của đạo. Hơn thế ấy, cơ bút lại là phương tiện trung gian để thực hiện tính “hiệp thiên ý”, làm cho hữu vi và vô vi đi đến tương đắc. Mặt khác, việc cầu cơ-chấp bút cũng hàm chứa nét hệ trọng vì nó có thể là Tiên cơ hoặc tà cơ. Nếu là tà cơ, dẫn dắt chúng ta đi đường quanh co vì cơ bút-chấp bút ấy do điển tà, quỷ ma dụng vào sự mê muội ấy, đưa đến hang sâu, hổ thẳm, tội càng tội, con đường thánh hóa đời sống càng xa chơn giáo của Đức Chí Tôn.

Hễ Tiên cơ mới mong đạt lẽ chơn chánh, đem lại đạo đức, giáo hóa con người đi theo chơn luật Đại Đạo. Các Đấng Thiêng Liêng giáng cơ cũng vì thương

đời, nắm phận sự trong cửa Đạo mà tuân Thiên Mạng, giảng đàn giáo huấn. Đức Chí Tôn từng nói, phàm nhân ta chưa hề phân biệt dễ dàng đâu là tà cơ, đâu là Tiên cơ. Đạo do nơi cơ bút hình thành, nhưng cũng chính cơ bút có thể hại nền đạo. Do vậy, Hội Thánh đã cấm ngặt việc cầu cơ-chấp bút học hỏi riêng, rồi đem truyền bá.

Ngó lại lịch sử nền tôn giáo, chúng ta xét đến tính chất “hiệp thiên ý” và “cầu cơ-chấp bút”, ta thấy những hiện tượng đáng chú ý, mà chúng ta nên coi đó là bài học kinh nghiệm trong đời sống Cao Đài, để tuân thủ luật pháp, tránh làm lỗi, sai lệch chơn pháp. Vừa đáp ứng nguyên lý lập giáo, vừa nghiêm minh nép vào chánh pháp, vừa góp phần vào bảo tồn giáo pháp Đại Đạo của Đức Chí Tôn.

Thứ nhất, các bậc Chơn Mạng tình nguyện xuống trần luôn luôn theo lời chơn truyền, thánh ý mới tạo dựng nên nền Đại Đạo ra thể hình. Dem thể pháp kêu gọi, thức tỉnh nhơn sanh, bày bí pháp giải thoát trước mắt loài người. Cũng vì tính chất hiệp thiên ý và dụng cơ bút đúng nghĩa để tiếp nhận lời truyền dạy từ trung tâm điều hành vô vi.

Thứ hai, sự điều hòa của Hội Thánh, cũng như của toàn đạo, phục tùng mạng lệnh Chí Tôn, đồng thể mới có thủ thánh tâm, dụng lòng bác ái, gây sự nghiệp đạo. Nếu chẳng vì sự hiệp thiên ý, chưa bao giờ nền đạo được ra hình, gồm cả khối đức tin chúng sanh thành một, dâng một lễ quý giá cho Đức Chí Tôn,

Đức Phật Mẫu và các Đấng làm phương tiện, làm lợi cho nền chơn đạo.

Thứ ba, người môn đệ Cao Đài đã từng chơn luật, giáo pháp Đại Đạo vào đời sống, mới dựng thành một đại thể quý giá, trong suốt. Bao nhiêu khó khăn, khổ nhọc cũng trở nên tan chảy như tuyết, đem lại cho nền đạo một cây cờ bảo sanh-nhơn nghĩa-đại đồng theo thánh ý.

Thứ tư, những ai đã không biết quý trọng chơn luật, không gìn giáo pháp cũng dần hồi bị luật Thiên Điều tách khỏi, trục xuất để đạo đặng yên lành. Những ai tôn kính luật đạo, được gương trong lành, dựng vào vòng thánh đức yêu ái của Đức Chí Tôn. Ấy vì họ biết dựng tính hiệp thiên ý, trọng đạo, kính Thầy, yêu bạn.

Ấy vậy, đạo Cao Đài là một “hiện tượng” vừa duy thiên, vừa duy nhân. Nên, đạo mang tính chất Trời-Người đồng trị. Có Trời xoay chuyển, hướng đạo; lại có phần hữu hình thực hiện thánh ý ấy nhằm thánh hóa triết lý Đại Đạo dựng cứu độ sanh chúng. Cầu cơ và chấp bút trở nên một trong những nguyên nhân của sự xuất hiện nền đạo.

Có thể nói, nếu không có cơ bút, chưa chắc có đạo Cao Đài. Hơn nữa, cơ bút giúp đạo khai mở, ngược lại cơ bút cũng có thể hại đạo, đưa con cái của Đức Chí Tôn sa vào hang cùng, ngõ hẻm, xa chơn giáo của Đức Thượng Đế. Do đó, người môn đệ Cao

Đài luôn luôn cần giữ gìn và tôn trọng tính chất “Thiên-Nhân hiệp nhất” vì đó là một chơn luật của Đại Đạo. Bằng cách đó, cầu cơ và chấp bút là một trong nền tảng thị hiện giá trị khai đạo, tạo đạo, phổ đạo, gieo truyền chơn ngôn-một đặt tính mang ý nghĩa lớn lao trong vấn đề “bảo pháp” nền Đại Đạo. Hễ ý thức sâu sắc tầm mức quan trọng của giáo pháp, tức là tôn kính chơn dạ sự hiệp thiên ý và vấn đề cầu cơ-chấp bút đúng với giáo luật Đại Đạo cho ra nét nghiêm minh bằng đời sống Cao Đài trọn mỹ.

Tòa Thánh Tây Ninh, ngày 18-04-2022

Khai Tâm Quách Minh Chương – 2022

Khai Tâm Quách Minh Chương